

att skjutslegan blifver densamma per häst och mil antingen skjutsningen uppehålls af gästgifvaren enligt ingånget entreprenadkontrakt, eller af håll- och reservskjutsskyldige;

att där gästgifvaren icke antager den nedsättning i den af honom vid hållen entreprenadauktion fordrade ersättning, utöfver stadgad skjutslega, som landstinget vid pröfning af gjorda anbud finner skäligt fastställa, skjutslaget, som får uppehålla skjutsningen, äger uppbära bidraget jämte stadgade skjutslegan.

Stockholm den 23 januari 1905.

A. Johanson.

N:o 42.

Af herrar **I. E. G. Svensson** i Skyllberg och **C. H. P. Burén**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående fördelningen emellan de olika landstingsområdena af skogsvårdsavgifterna i riket.

I enlighet med hvad 1903 års Riksdag i skrifvelse till Kungl. Maj:t föreslog, har Kungl. Maj:t den 24 juli 1903 utfärdat jämte lagar angående vård af enskildes skogar med mera jämväl nådig förordning angående skogsvårdsavgifter.

Sedan i nämnda förordnings 1 § bestämts storleken af den skatt, hvilken under namn af skogsvårdsavgift skall utgå för trävaror och trämassa, som från landet utföres, stadgas i 2 §, att de genom sådana avgifter inflytande medel skola fördelas emellan landstingsområdena efter den virkesmängd, som för tillverkning af de utförda varorna blifvit inom de skilda områdena afverkad, äfvensom att de närmare grunder,

efter hvilka landstingsområdena skola anses deltaga i utförseln af trävaror och sålunda blifva delaktiga i skogsvårdsafgifterna, bestämmas af Kungl. Maj:t för fem år i sänder.

Genom nu omförmälda stadgande har sålunda fastslagits den principen, att den inom hvarje landstingsområde för export afverkade virkesmängden skall blifva delningsgrunden för fördelningen af skogsvårdsafgifterna, och har det öfverlämnats till Kungl. Maj:t att med ledning af tillgänglig utredning angående de exporterade varornas ursprungsort för hvarje femårsperiod till siffrorna bestämma delningstalen.

Till vinnande af sådan utredning har också Kungl. Maj:t i kungörelse angående uppbörd af skogsvårdsafgifter den 8 december 1904 föreskrifvit, att i angifningsinlaga till tullmyndighet angående trävaror och trämassa, som exporteras, skall meddelas bestämd uppgift om afverkningsorten för det virke hvaraf de till export afsedda varorna härröra.

Erfarenheten under den korta tid de nu ifrågavarande bestämmelserna ägt tillämpning visar noggsamt, huru olämplig föreskriften för exportör att angifva varans ursprungsort ur praktisk synpunkt är: huru som trassel och obehag för exportörerna däraf blifva en följd och huru föga angifningsinlagorna förmå att fylla den uppgift de härvidlag afse — att lämna en tillförlitlig vägledning för kännedom om varans ursprung.

Det torde med afseende härå vara tillräckligt att påpeka, att en stor del af det virke, som exporteras från det inre af landet, först försändes till exportörernas brädgårdar, där sammanblandas med virke från andra orter och sedan efter längre eller kortare förvaringstid skeppas i olika poster. Redan i detta fall torde det vara hart när omöjligt för en exportör att meddela någon som helst uppgift om den vid ett visst tillfälle exporterade varans ursprungsort, och än mera gäller detta, då ett sågverk eller en trämassfabrik, som försetts med råvirke från ett flertal olika landstingsområden, antingen själf exporterar eller utgör en af mellanhänderna emellan afverkaren och exportören.

Resa sig sålunda praktiska svårigheter — för att icke säga omöjligheter — att på den i gällande lagbestämmelser inslagna vägen vinna säker utredning om huru mycket af de exporterade varorna faktiskt härrör från hvarje landstingsområde, uppställer sig frågan, efter hvilken annan grund än den angifna fördelningen af skogsvårdsafgifterna bör anordnas.

Oss synes det som om det riktiga svaret å denna fråga bör blifva, att till grund för fördelningen skall läggas den inom hvarje landstingsområde befintliga arealen af enskildas afgiftsskyldiga skogar

sålunda, att ett landstingsområde erhåller så stor andel af den för ett visst år samlade skogsvårdsafgiften, som å det området belöper efter förhållandet emellan området areal af enskildes skogar — med undantag af rena fjälltrakter — och arealen af enskildes skogar inom hela den del af riket, för hvilken förordningen om skogsvårdsafgifter är gällande.

Häremot kan visserligen invändas, att med en sådan delningsgrund ett län med rik skogstillgång och därpå följande större virkesexport blir lidande på ett annat län, hvares skogar endast i mindre mån lämna möjlighet till export. Denna invändning torde dock icke böra tillmätas någon afgörande betydelse. Med samma rätt skulle då emot gällande lagstiftning kunna anmärkas, att inom samma län en del med rikare skogstillgång blir lidande på en annan del eller att en egendom med välskött skog får lämna bidrag till en annan egendom, som icke har någon skog att försälja. Icke bör det i en rikssak sådan som denna i någon mån inverka, att till en början en del af riket får vidkännas att lämna bidrag till en annan del. Efter hand kommer denna olägenhet att utjämnas, ty som bekant syftar den nya skogslagstiftningen därhän, att skogarne i hela riket skola blifva så vidt möjligt är likformigt skötta, och därmed kommer också de olika skogarnes försäljningsförmåga att blifva i hufvudsak likformig.

Det synes oss lämpligt, att den grund för fördelningen af skogsvårdsafgifterna, som vi ofvan framhållit såsom önskvärd, varder ju förr dess hellre fastslagen i lagstiftningen.

På grund af hvad sålunda anförts hemställa vi,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om stadgande i motionens syfte angående fördelningen emellan de olika landstingsområdena af skogsvårdsafgifterna i riket.

Stockholm den 25 januari 1905.

Ivan Svensson.

Carl Burén.